

Arrest

**nr. 99 717 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In Iran woonde u in bij uw ouders M. H. (...) en S. M. (...) (O.V.X). In de 4de maand van 1390 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met juni/juli 2011 in de Gregoriaanse tijdrekening) begonnen uw schoolvriendinnen M.(...) en Ma. (...) die reeds jaren bekeerd waren tot het christendom over hun protestantse geloof te spreken. U geraakte hierdoor geboeid en u kreeg een exemplaar van de Bijbel van M. (...) om uw kennis verder thuis te verdiepen. Aangezien uw ouders geen praktiserende moslims waren en u vrijuit kon spreken, vertelde u uw ouders over uw nieuwe ervaringen met het protestantisme. U woonde ook een bijeenkomst bij van een huiskerk bij P.(...) en B.(...), een bekeerd koppel, en deelde uw ervaringen nadien met uw moeder S. M. (...) (O.V.X). Uw moeder raakte hierin eveneens geïnteresseerd en stelde u voor om uw vrienden bij jullie thuis uit te nodigen en een huiskerk

te houden. Uw vader had er geen bezwaren tegen. Omdat u nieuwsgierig was naar de sfeer van een kerk, bezocht u samen met M.(...) in de 4de maand 1390 (juni/juli 2011) een Armeens-protestantse kerk in Teheran. Wat u vooral bijbleef van dit bezoek was het gezang en een proces waarbij u de mensen die de misviering bijwoonden het bewustzijn zag verliezen. Na uw bezoek aan die kerk verbood uw moeder u om nogmaals zo'n risico te nemen en besliste ze om sindsdien een huiskerk bij jullie thuis te organiseren. Sinds de 5de maand 1390 (juli/augustus 2011) organiseerde u afwisselend met P. (...) en B.(...), wekelijks op zondag een huiskerk bij u thuis, waarbij er telkens 13 à 15 huiskerkleden aanwezig waren. Ma.(...) organiseerde deze bijeenkomsten en M.(...) predikte. Tijdens de tweede bijeenkomst van de huiskerk die bij jullie thuis werd georganiseerd, las M.(...) het verlossingsgebed voor, waardoor u heel rustig werd. Vanaf dit moment nam u het protestants geloof aan. Op 21.12.1390 (11 maart 2012) woonde u voor het laatst de huiskerk bij van P.(...) en B.(...). Op 26.12.1390 (16 maart 2012) belde Ma.(...) u op en bracht u op de hoogte van de arrestatie van P.(...) en B.(...). U vernam toen dat tijdens de huiszoeking bij P.(...) en B.(...) meerdere exemplaren van de Bijbel en CD's met religieuze inhoud door autoriteiten in burger in beslag werden genomen. U vernam toen ook dat de ouders van B.(...) die in hetzelfde gebouw woonden meegenomen werden door autoriteiten voor verhoor. Op 28.12.1390 (18 maart 2012) belde u Ma.(...) opnieuw op en zij deelde u kort mee dat M.(...) gearresteerd was. Ma.(...) zei u toen dat ze u zou contacteren als ze meer informatie over de arrestatie van M.(...) zou hebben. Aangezien Ma.(...) u niet meer opbelde en u haar evenmin kon bereiken, vluchtte u met uw moeder op 29.11.1390 (19 maart 2012) naar H. (...), een goede vriend van uw ouders. Uw plan was om bij H. (...) te blijven tot de situatie rond de arrestaties van de huiskerkleden zou bedaren. U vertelde over uw problemen aan H. (...). Hoewel u oorspronkelijk niet van plan was om Iran te verlaten, adviseerde H. (...) u om naar het buitenland te reizen. Op 3.1.1391 (22 maart 2012) verliet u Iran. U reisde samen met uw moeder naar Tabriz (Iran) vanwaar jullie illegaal naar Turkije reisden. Vervolgens reisden jullie in verschillende vrachtwagens naar België. U kwam in België aan op 6 april 2012. Op 10 april 2012 diende u er uw asielaanvraag in. Op 11 mei 2012 liet u zich dopen in een Protestantse kerk in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw doopattest (d.d. 11 mei 2012), uitgereikt te Terneuzen; foto's van uw doopsel; een brief van E. O. (...), waarin wordt verklaard dat u regelmatig Bijbelstudie in België bijwoont; een brief van uw leerkracht Nederlands, waarin wordt verklaard dat u regelmatige student bent; en een folder van de kerk waar u in België Bijbelstudie volgt.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. In geval van onmogelijkheid voor het neerleggen van deze documenten dient de asielzoeker hiervoor een plausibele uitleg te geven, hetgeen u niet heeft gedaan. Integendeel, tijdens uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal legde u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bezitten van een geldig Iraans paspoort. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, niet over een geldig Iraans paspoort te bezitten (gehoorverslag CGVS I, p.8). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u wel degelijk een geldig Iraans paspoort te bezitten. U zou die echter thuis in Teheran achtergelaten hebben (CGVS II, p.6). Gewezen op deze tegenstrijdige verklaringen stelde u dat u meent dit gezegd te hebben tijdens uw eerste gehoor (CGVS II, p.6). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u, tijdens de twee opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal, meermaals gewezen werd op het belang van het neerleggen van uw identiteitsdocumenten (shenasnameh/boekje van de burgerlijke stand en paspoort) en u meedeelde alles in het werk te zullen stellen om deze documenten aan het Commissariaat-generaal te bezorgen, maar dat u hieraan geen gevolg heeft gegeven (CGVS II, p.7 en 10). Zo kreeg u 10 dagen de tijd om de door u beloofde identiteitsdocumenten voor te leggen. Hoewel deze termijn al geruime tijd verstreken is, heeft u tot vandaag geen enkel identiteitsdocument neergelegd. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van zijn identiteit en/of van de feiten die hij aanhaalt. Bij het ontbreken van dergelijke bewijzen dient hij een aannemelijke verklaring te geven, wat u tevens tot op heden heeft nagelaten te doen. Het vermoeden bestaat dat u een Iraans paspoort en een Iraanse identiteitskaart achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek met eigen paspoort uit Iran, eerder vertrek uit Iran, etc.).

Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw beweerd vertrek uit Iran in maart 2012 en de problemen die u hiertoe zouden aangezet hebben sterk op de helling.

De geloofwaardigheid van uw beweerd vertrek uit Iran in maart 2012 wordt verder ondergraven door de verklaringen die u en uw moeder aflegden over uw vriendenkring in België, waardoor u tevens in contact zou gekomen zijn met de protestantse kerk in België. Zo postte u tal van foto's van uw verblijf in België op uw persoonlijk facebook-profiel. Toen u gevraagd werd om een foto, gepost op uw facebookprofiel in maart 2011, te beschrijven, herkende u S. T. (...) als een vriendin van uw broer met wie u en uw moeder al contact hadden toen u nog in Iran was. U stelde uitdrukkelijk haar nooit in België ontmoet te hebben (CGVS II, p.8-9). Ook uw moeder herkende S. T. (...). Zij verklaarde echter dat jullie S. T. (...) nooit in Iran ontmoet hebben en uitsluitend in België met haar contact hebben gehad. Volgens de verklaringen van uw moeder hebben jullie beiden S. T. (...) in België leren kennen via S. (...)’s zus die in Gent woont en ook gedoopt is (CGVS II S. M. (...), p.5-7). Toen uw moeder gewezen werd op de postdatum van februari 2011 van de foto van u samen met S. T. (...) en u beiden in 2012 in België aankwamen, bleef ze elke uitleg schuldig (CGVS II S. M. (...), p.7). Aangezien u volgens de verklaringen van uw moeder met de hulp van de zus van S. T. (...) in contact zou zijn gekomen met de kerk waar u gedoopt bent (CGVS I S. M. (...), p.12 en CGVS II S. M. (...), p.5-6), wordt door bovenstaande vaststellingen niet alleen uw beweerd vertrek uit Iran in maart 2012 verder ondermijnd. Bovendien kunnen tevens vraagtekens geplaatst te worden bij de oprechtheid van uw bekering en uw doop in Europa.

De oprechtheid van uw bekering wordt verder ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het hoogst merkwaardig dat zowel u als uw moeder noch de plaats, noch de naam van de kerk kennen waar jullie beiden gedoopt werden (CGVS I, p.2 en p.7 en CGVS I S. M. (...), p.7). Als verklaring hiervoor gaf uw moeder te kennen dat ze niet op de hoogte was van de regeling die over jullie doop getroffen werd en dat ze dit overliet aan jullie Iraanse vriendin uit Gent S. (...) (CGVS I S. M. (...), p. 7 en 12). U stelde enkel in België gedoopt te zijn (CGVS I, p.2). Uit uw doopattest blijkt echter dat u in Terneuzen, Nederland werd gedoopt. Opvallend is bovendien dat u niet met zekerheid kon stellen of er al dan niet getuigen bij uw doop waren (CGVS I, p.7).

U stelde in Iran één keer naar een kerk te zijn gegaan (CGVS I, p.13). Niettegenstaande het feit dat u toen al interesse had in het christendom en u de sfeer wou kennen binnen een kerk, wist u niet te vertellen wat de naam van de kerk was welke u bezocht (CGVS I, p.13). U kon ook niet met zekerheid zeggen wat er zich afspeelde in de kerk op het moment van uw bezoek. U vermoedt enkel dat het een misviering was (CGVS I, p.13). U heeft uw vrienden met wie u daar was hieromtrent geen informatie gevraagd (CGVS I, p.13). U verklaarde hoe u zag dat mensen flauwvielen tijdens de dienst. Wat de symboliek van dit flauwvallen is en of het iets is wat elke kerkbezoeker moet doen weet u niet. U heeft dit ook niet gevraagd aan uw vrienden (CGVS I, p.14).

Verder bent u niet op de hoogte van enkele cruciale elementen in de protestantse geloofsbelijdenis. Zo waren noch uw moeder noch u in staat om de sacramenten van de protestantse kerk op te sommen. U stelde verkeerdelijk dat de protestantse kerk slechts één sacrament heeft, namelijk het avondmaal (CGVS I, p.21). Uw moeder stelde dat de protestantse kerk twee sacramenten heeft namelijk Pasen en het Avondmaal (CGVS I S. M. (...), p.17). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de protestantse kerk twee sacramenten heeft, namelijk de heilige doop en het heilige avondmaal. Dat noch u noch uw moeder er in slaagden de heilige doop als één van de sacramenten te duiden, hoewel u beiden gedoopt bent, is uiterst merkwaardig. Eveneens is het uiterst bevreemdend dat zowel uw moeder als u stelden dat de tien geboden geen betrekking hebben op het leven van de protestanten (CGVS I, p.22 en CGVS I S. M. (...), p.15-16). Wat meer, u stelde in dit verband dat de tien geboden niet belangrijk zijn in het protestantisme waarbij minder voorgelegde regels en verplichtingen gelden dan bij het katholicisme (CGVS I, p.22). Deze verklaringen stroken echter niet met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de protestantse kerk zich baseert op de regels van goed en kwaad uit de Bijbel, namelijk op de tien geboden. Eveneens maakte uw moeder de bevreemdende opmerking als zou de protestantse kerk zich vooral baseren op het Nieuwe Testament (CGVS I S. M. (...), p.15). Deze opvatting valt geenszins te rijmen met de opbouw van de protestantse misviering waarbij er telkens een lezing wordt gehouden zowel uit het Oude als het Nieuwe Testament. U was evenmin op de hoogte dat in de protestantse kerk geen het kruisteken wordt gemaakt (CGVS I, p.21). Hoewel uw moeder spontaan te kennen gaf dat de protestantse kerk het kruisteken niet toepast (CGVS I S. M. (...), p.15), maakte u daarentegen een kruisteken in spiegelbeeld en stelde u geen aandacht aan deze handeling tijdens de mis te hebben gesteld (CGVS I, p.21). Aangezien u samen met uw moeder de huiskerk in Iran en de Bijbellezingen in België bijwoonde, is deze vaststelling op zijn minst uiterst merkwaardig. Eveneens legden uw moeder en u tegenstrijdige verklaringen af over het afbeelden van heiligen in de protestantse kerk. Zo stelde uw moeder correct dat er geen afbeeldingen van Jezus en God binnen de protestantse kerk zijn toegelaten (CGVS I S. M. (...), p.17). Uzelf daarentegen verklaarde dat deze afbeeldingen wel toegelaten zijn (CGVS I, p.21).

Verder dient erop gewezen te worden dat u er geenszins in geslaagd bent uw keuze voor het protestantse geloof te duiden. Zo verklaarde u voor het protestants geloof te hebben gekozen aangezien uw vrienden protestants zijn. U stelde zich niet aangesproken te voelen door het katholieke geloof omdat er te veel regels opgelegd worden. Gevraagd naar deze concrete regels bleef u echter het antwoord schuldig (CGVS I, p.15).

Wat de door u beweerde bekering in Iran betreft, dient bovendien gewezen te worden op een aantal onlogische elementen in de houding van uw moeder. Zo is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat uw moeder stelt ingestemd te hebben om wekelijks een huiskerk bij u thuis te organiseren en dat op een tijdstip voorafgaand aan de bekering tot het protestantisme van zowel uw moeder als uzelf. Dit deed ze eveneens zonder de huiskerkleden persoonlijk te kennen (CGVS II S. M. (...), p.3). Ook u kende de huiskerkleden welke u bij u thuis uitnodigde amper. Jullie waren geen vrienden en hadden enkel contact via de kerk (CGVS II, p.2). Gelet op de Iraanse context waarbij bekeerde moslims die actief deelnemen aan huiskerken een groot risico lopen om problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten en het feit dat u weet dat de Iraanse autoriteiten bekeerlingen martelen en onder druk zetten (CGVS I, p.23), is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u thuis personen die u amper kende, ontving om een huiskerk te houden.

Ook over het lot van de huiskerkleden die voor het door u beweerde vertrek uit Iran gearresteerd werden, tast u volledig in het duister. Zo kon u enkel meedelen dat P.(...) en B.(...) door autoriteiten in burger enkele dagen voor uw vertrek uit Iran werden gearresteerd. Omdat M.(...) en Ma.(...) niets van zich lieten horen, vermoedt u dat zij ook gearresteerd werden (CGVS I, p.5-7). Gevraagd naar hun huidige situatie stelde u hiervan geen idee te hebben. U verklaarde dat u na de arrestatie van B.(...) en P.(...) niet meer heeft geïnformeerd naar hun lot aangezien u niet weet hoe (CGVS II, p.1). Niettegenstaande u wel nog steeds telefonische contacten onderhoudt met uw vader en broer, verklaarde u niet gevraagd te hebben naar de situatie van de andere huiskerkleden omdat u uw gezin niet in gevaar wilde brengen. Aangezien het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is het bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten in uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de oprechtheid van uw bekering tot het protestantisme.

De door u neergelegde doopakte en foto's (alook die van uw moeder) genomen tijdens het doopritueel zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze stukken tonen enkel aan dat u gedoopt werd op 11 mei 2012, maar geven verder geen informatie over uw beweegredenen om dit ritueel te ondergaan, noch zeggen ze iets over uw mogelijke problemen die u om deze redenen met de Iraanse autoriteiten zou ondervinden. U brengt ook nergens (geloofwaardige) elementen aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw protestantse doop in Europa en dat zij om die redenen zouden viseren. Hoewel u nog contact heeft met familie in Iran, weet u niet of de problemen waardoor u Iran heeft verlaten zich nog verder ontwikkeld hebben (CGVS II, p.1). U heeft hieromtrent ook geen enkele navraag gedaan (CGVS II, p.1). U stelt enkel niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering (CGVS I, p.24).

In het geval dat u werkelijk oprecht en overtuigd protestant bent geworden, waar gezien bovenstaande vaststellingen ernstig aan getwijfeld kan worden, dan dient nog opgemerkt te worden dat het belijden van dit geloof niet noodzakelijkerwijze moet leiden tot problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen wel een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan de oprechtheid van uw bekering. Bovendien stelt u uitdrukkelijk dat u het protestantse geloof in alle discretie wilde belijden aangezien geloof een persoonlijke aangelegenheid is (CGVS I, p.6 en p.23).

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uw overige documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De brief van uw leerkracht Nederlands heeft geen betrekking op uw asielaanvraag. De brief van E. O. (...) kan moeilijk als een objectieve bron worden beschouwd.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder S. M. (...) werd een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*motiverings-en zorgvuldigheidsverplichting*”. Verzoekende partij is tevens de mening toegedaan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zij haalt verder in haar verzoekschrift aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij herhaalt dat zij zich heeft bekeerd tot de evangelische kerk, dat zij zich in Terneuzen op 11 mei 2012 heeft laten dopen en dat zij hiervan bewijsstukken heeft neergelegd. Zij onderstreept dat zij niet kan terugkeren naar Iran omdat zij er ingevolge haar bekering tot het christendom een groot risico loopt om vervolgd te worden en minstens een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, omwille van de religieuze onverdraagzaamheid in haar land. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen onderzoek heeft ingesteld naar haar voorgehouden vrees voor vervolging wegens haar religie bij een eventuele terugkeer naar Iran. Verwerende partij zou volgens haar hebben nagelaten rekening te houden met de massale mensenrechtenschendingen in Iran, meer bepaald met de schending van de *“fundamentele mensenrechten van de religieuze minderheden in het land”*. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar en citeert uit het *“Iran International Religious Freedom Report for 2011, van het U.S. Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor”*.

Verzoekende partij merkt eveneens op dat zij *“nog steeds alles in het werk stelt om een identiteitsdocument te bekomen”*.

2.2.4.2. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit en dat zij tijdens haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet bezitten van een geldig Iraans paspoort. Verwerende partij merkt eveneens op dat zij meermaals werd gewezen op het belang van het neerleggen van identiteitsdocumenten, doch dat verzoekende partij, ondanks haar bewering dat zij alles in het werk zou stellen om deze documenten te bekomen, geen gevolg heeft gegeven aan deze vraag en dat zij evenmin een aannemelijke verklaring kan geven voor het ontbreken van deze documenten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op heden nog steeds in gebreke is gebleven om identiteitsdocumenten bij te brengen, hoewel zij reeds meermaals werd gewezen op het belang van deze documenten en hoewel zij, zo blijkt uit de bestreden beslissing, heeft aangegeven nog steeds contact te onderhouden met haar vader en haar broer in Iran, bij wie zij haar Iraans paspoort zou hebben achtergelaten. Haar uitleg dat zij nog steeds alles in het werk stelt om een identiteitsdocument te bekomen, kan volgens de Raad bezwaarlijk als een aanvaardbare verklaring voor het feit dat zij nog steeds heeft nagelaten om dergelijke fundamentele documenten voor te leggen, worden beschouwd. Dergelijke vaststelling is uiterst nefast voor de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekende partij stelt verder in haar verzoekschrift dat zij omwille van haar bekering wel degelijk vervolging vreest/een reëel risico op ernstige schade loopt in Iran, dat verwerende partij geen onderzoek heeft ingesteld naar haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar bekering en dat zij geen rekening heeft gehouden met de fundamentele mensenrechtenschendingen in Iran ten aanzien van religieuze minderheden. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat dergelijke bewering in feite neerkomt op het louter tegenspreken van de uitgebreid gemotiveerde conclusie in de bestreden beslissing, hetgeen uiteraard niet volstaat om afbreuk te doen aan dit besluit en de motieven die eraan voorafgaan. Waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij geen onderzoek heeft ingesteld naar haar voorgehouden vrees voor vervolging inzake haar bekering en dat zij geen rekening zou hebben gehouden met de fundamentele mensenrechtenschendingen in Iran ten aanzien van religieuze minderheden, meent de Raad zich te kunnen beperken naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel blijkt. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat om in haar verzoekschrift concrete argumenten aan te voeren, teneinde de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.5. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve evenmin een reëel

risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van voormelde wet worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 8 augustus en 29 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT